

Στα άδυτα της Τζιχάντ (Στέλιος Βασιλειάδης, Θεολόγος, MSc Διεθνών & Ευρωπαϊκών Σπουδών, Υποψ. Δρ Τμ. Θεολογίας Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτούσια](#)

Η ιδεολογία του παγκόσμιου εξτρεμισμού, αποτελεί ένα αμάλγαμα θεολογίας και πολιτικής ιδεολογίας, για την καλύτερη αντιμετώπιση του οποίου, οφείλουμε πρώτα να το κατανοήσουμε. Συνεπώς, ερχόμαστε αντιμέτωποι προ μιας πολιτικής κουλτούρας, καλυπτόμενης υπό την φενάκη της ιδεολογίας της Τζιχάντ.

Η Τζιχάντ («εντατικός αγώνας» ή «ιερός πόλεμος») αποτελεί μια έννοια παγίδα λόγω της ερμηνείας της. Για τους μεν μυστικιστικούς κύκλους κύκλους του Ισλάμ, είναι ο εσωτερικός πόλεμος εναντίων των παθών του καθενός, ενώ για τους υπόλοιπους, αποτελεί τον πόλεμο για το δίκαιο της πίστης τους, εφόσον όμως πρώτα απειληθούν. Η έννοια της εκδίκησης δεν τοποθετείται χρονικά σε κάποιο σύντομο χρονικό διάστημα, αλλά διατηρείται στο πέρασμα των γενεών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Τζιχάντ των Ινδιών, η οποία διήρκεσε από το 1830 έως το 1870.

Παρόλα αυτά, υφίστανται πολλές διαφορές μεταξύ του Σαλαφισμού Τζιχαντισμού και του Ισλάμ, το οποίο βρίσκει εφαρμογή στην πλειοψηφία των μουσουλμάνων. Η ειδοποιός διαφορά, εστιάζεται στο γεγονός ότι η ιδεολογία του Σαλαφισμού Τζιχαντισμού, λειτουργεί εντός ενός πλαισίου θρησκευτικών αρχών, με βασικό μοτίβο την μονοδιάστατη οπτική της βίαιης τζιχάντ.

Η ηθική κρίση ενός τζιχαντιστή βασίζεται σε μια πολυδιάστατη προπαγάνδα, ο ιδεολογικός σκελετός της οποίας, απαρτίζεται κατά 62% περίπου από δογματικές θεωρήσεις, κατά 68% από τις αξίες της τιμής και της αλληλεγγύης προς όλη την μουσουλμανική κοινότητα και τέλος κατά 42% από αναφορές για το τέλος του κόσμου.

Επίσης, στην κοσμοθεωρία του οπαδού της Τζιχάντ, εξέχουσα θέση κατέχει ο παράγοντας του μονοθεϊσμού «Tawhid», ο οποίος εμφανίζεται υπό τις εξής μορφές : ένας Θεός, ένα Κράτος, μια Ούμα (Ummah : η παγκόσμια Ισλαμική κοινότητα). Γενικότερα, κατά την μουσουλμανική παράδοση, ο κόσμος χωρίζεται σε δύο μέρη, τον “Οίκο του Ισλάμ” («Dar al-Islam»), ο οποίος διοικείται από Ισλαμικές Κυβερνήσεις και επικρατεί ο Ισλαμικός Νόμος, και τον “Οίκο του πολέμου” («Dar al-Harb») στον οποίο ανήκει ο υπόλοιπος κόσμος των απίστων. Άρα, μόνο μέσω της σύγκρουσης μπορεί και πρέπει να επικρατήσει η μουσουλμανική κυριαρχία.

Παράλληλα, κρίσιμης σημασίας αποτελεί το ερώτημα από που αντλεί την νομιμότητα της, η προπαγάνδα αυτών των ανθρώπων. Η απάντηση εντοπίζεται στις εκάστοτε αναφορές στο Κοράνι και στη πληθώρα γραπτών παραδόσεων «Haddith», οι οποίες ερμηνεύονται κατά το δοκούν. Άλλωστε δεν πρέπει να λησμονούμε, ότι ο χαρακτήρας της συγκεκριμένης θρησκείας είναι «αποκαλυπτικός», δηλαδή το μήνυμα της αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο από τον προφήτη Μωάμεθ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της προαναφερθείσας πρακτικής, αποτελεί η πλειοψηφία των επίσημων δηλώσεων του Ισλαμικού Κράτους γνωστό και ως «I.S.I.S», οι οποίες στο σύνολο τους έχουν αναφορές σε διάσπαρτα κεφάλαια του Κορανίου. Ο λόγος για τον οποίο, οι Σαλαφιστές τζιχαντιστές επιλέγουν περισσότερο κεφάλαια του Κορανίου συγκριτικά με τις Χαντίθ, είναι γιατί αυτές χαρακτηρίζονται ως λιγότερο εύπλαστες στις εκάστοτε επιδιώξεις τους. Συνεπώς, το κλειδί της κατανόησης του τρόπου λειτουργίας τους, βρίσκεται στους τρόπους με τους οποίους εκμεταλλεύονται και εγκολπώνουν κάθε φορά την ιδεολογία τους

στην πραγματικότητα.

Εκτός του Κορανίου και των Χαντίθ, σημαντικός παράγοντας καλλιέργειας της ψυχосύνθεσης και της λογικής των εκάστοτε τζιχαντιστών, αποτέλεσαν πρόσωπα κλειδιά όπως Σαγιέντ Κουντμπ, ο οποίος ήταν ο πρώτος που μίλησε για Τζιχάντ, προκειμένου να εγκαθιδρυθεί το Ισλαμικό Κράτος. Πίστευε, ότι με τον θάνατο του Προφήτη, επήλθε μια περίοδος “παγανιστικής άγνοιας” «Jahiliyya», για αυτό, καθήκον κάθε πιστού μουσουλμάνου είναι να καταστρέφει και από τα ερείπια αυτής της καταστροφής, να αναδυθεί το Ισλαμικό Κράτος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, αποτελεί η ολοσχερής καταστροφή ανυπολόγιστης αξίας αρχαίων μνημείων της περιοχής της Παλμύρας, η οποία από το 1980 συγκαταλέγεται στη λίστα μνημείων της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς της Unesco, διότι θεωρείται από τους σημαντικότερους αρχαιολογικούς τόπους στον κόσμο, μαζί με τη Γκίζα της Αιγύπτου και την Πέτρα της Ιορδανίας.

Η τρομοκρατία αποτελεί ένα φαινόμενο γενεών. Συγκεκριμένα, μόλις το αρχικό κύμα αποτύγχανε, το όποιο νέο κύμα όφειλε είτε να επαναπροσδιοριστεί, είτε να αντικατασταθεί από το επόμενο, το οποίο θα προκύψει.

Σύμφωνα με τον ιστορικό David Rapoport, και την “θεωρία των κυμάτων” η σύγχρονη τρομοκρατία εξελίχτηκε μέσω των εξής κυμάτων : α) Αναρχικό, β) Αντιαποικιοκρατικό, γ) Νέα Αριστερά, δ) Θρησκευτικό.

Στα πλαίσια του “Αναρχικού” κύματος, βρίσκουμε τις πρώτες αναφορές για τους “Μοναχικούς λύκους”, οι οποίοι στις μέρες μας σπέρνουν τον τρόμο. Συγκεκριμένα, ο γερμανός Γιόχαν Μοστ, δημοσίευσε την «Επαναστατική Στρατιωτική Επιστήμη», ένα εγχειρίδιο οδηγιών χρήσης και κατασκευής νιτρογλυκερίνης, δυναμίτη, βαμβακοπυρίτιδας, ρουκετών και βόμβας. Η σημασία αυτού του φυλλαδίου είναι ότι αποτέλεσε συμβουλευτικό όργανο για τους Μοναχικούς λύκους του μέλλοντος.

Από το κύμα της “Νέας Αριστεράς”, πηγή έμπνευσης για το σύγχρονο κύμα τρομοκρατίας, το οποίο πλήττει την Ευρώπη, αποτέλεσε ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βραζιλίας Κάρλο Μαριγκέλα (1911-1969), σκοπός του οποίου ήταν η πρόκληση μιας υπεραντίδρασης, μέσω θεαματικών χτυπημάτων κατά των Κυβερνήσεων του «συστήματος». Δόγμα του ήταν, ότι όσο μεγαλύτερη είναι η υπεραντίδραση, τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η επιτυχία.

[Συνεχίζεται]